

vinde forskjelligartet Modstand, som er kommen frem fra Begyndelsen af, og jeg har dernæst ikke gjort mig nogen Illusion, idet jeg har været mig fuldt bevidst, at det ikke vilde være mig nogen behagelig Ting at faae Loven herind i Thinget. Jeg var fuldkommen fattet paa omtrent Alt, hvad her er skeet; der er Intet deraf, som kommer mig uventet. Jeg var fattet saavel paa den, som det forekommer mig, eenfaldige Bedømmelse af Lovforslaget, som ogsaa paa at see opstillet saadanne mere eller mindre smukke og gode Tanker og Principer som Noget, der har reel Betydning, uden at man dog paatog sig den Uleilighed at vise, hvorledes man skulde bære sig ad med at give disse Tanker og Principer en bestemt Form, ligesom jeg ogsaa var forberedt paa, at man vilde komme til at svæve vidt ud til Meget, som ikke vedkommer Sagen. Trods dette skal jeg endnu fastholde min Overbeviisning, at jeg ogsaa forsaavidt anseer det for et Gode, at Sagen er kommen ind her til en Forhandling med Repræsentationen, fordi jeg gjerne kan slutte mig til, hvad det ærede Medlem selv udtalte, at det ikke var nok, at Ministeren havde hørt de Sagkyndiges Mening, men nu skulde han netop have godt af at styrkes og forstærkes ved Folkets Røst. Der er for mig ogsaa virkelig heri om end ikke i Alt, noget Forstærkende og Styrkende, og jeg sætter ogsaa Priis derpaa, som det er kommet, men kun under een Forudsætning, som jeg strax skal komme til. Jeg kan ikke lade være endnu at sige til, at det blev fremhævet, om ikke af det ærede Medlem, saa dog af et Par andre ærede Medlemmer, for hvis Bedkommende jeg ikke kan ansee det som Udtryk for en vidtbreven personlig Hengivenhed, da de tildeels ere mine politiske Modstandere, at de satte Priis paa, at det netop var kommet fra mig — maastee jeg gjør det ærede Medlem Uret, idet denne Udtalelse muligen endog kom fra ham, saa at jeg altsaa i den Henseende vil gjøre en Forandring i min første Antagelse og altsaa sige, at det ærede Medlem er gaaet ud fra, at efter min tidligere Fremtræden som Cultusminister maatte det netop være ganske ønskeligt, om denne Sag kunde bringes til Afgjørelse først og da senere

føres ind i Livet ved mig, og han var saagod at udpege andre Forhold, som have en vis Righed med denne Sag, nemlig forsaavidt der var Spørgsmaal om at overvinde forskjelligartet Modstand, som maatte gjøre sig gjældende mod Ministeren, der samtidig maatte finde sig i ikke at kunne fyldestgjøre de vidtgaaende Fordringer, som jo heller ikke have manglet denne Gang. Dette blev, som sagt, anført og har selvfølgelig maattet glædet mig endnu mere, og det har ogsaa gjort det. Men jeg vil deraf blot drage den Slutning, som jeg ogsaa vil slutte med, og som væsentlig skulde gaae ud paa om muligt at bringe det dertil, at den af det ærede Medlem nyopfundne Tanke at forkaste det Næstbedste, fordi det ikke var det Bedste, ikke fandt Anvendelse paa denne Lov. Der kan jo komme andre Love, hvor man kan gjentage denne Tanke, men jeg holder mig foreløbig til den foreliggende Lov, og der finder jeg da, at der er en særegen Anledning til ikke at bringe denne Tanke til Anvendelse. Det forekommer mig nemlig, at det, uden at jeg vil forsøge paa at tilvende mig nogen Gunst fra det høitærede Things Side, dog synes at kunne være ganske naturligt at sige sig selv, at, naar der nu foreligger en Lov, om hvilken det maa indrømmes, at der derved gjøres et Skridt fremad, som om det end ikke naaer til det andet eller tredje Stadium, som man vilde naae, dog er et Skridt fremad, og naar dette Skridt gjøres af en Mand, om hvem det maa antages, at det efter hans Natur ligger for ham at gjøre det, at det for ham er en Sag af Betydning, om ikke en Hjertesag, saa dog en Sag, han sætter stor Priis paa, og at han sætter Priis paa og ønsker at faae den bragt saaledes ind i Livet, at der i alt Fald kan bygges videre derpaa — thi en Afslutning er det jo ikke, hvorledes vi end stille os — jeg siger, at, naar Alt dette forholder sig saaledes, synes der at kunne være Noget, der kunde tale for, at det dog var ønskeligere at tage det, som foreligger, selv om det kun var det Næstbedste, end i Tillid til den mystiske Virkning af Finantslovens Betydning at lade staae til og lade det blive ganske ved det Gamle.